

A portrait of an elderly man with a shaved head, smiling, wearing a light-colored suit jacket, a white shirt, and a red tie with a pattern of small blue and yellow circles. The background is a plain, light color.

Lương Sĩ Hằng

***CÂU CHUYỆN ĐÁY
LÒNG CÔ TIÊN***

CÂU CHUYỆN ĐÁY LÒNG

CÔ TIÊN

Câu chuyện của một cô Tiên giáng trần thuật lại, thuật lại câu chuyện của đáy lòng, câu chuyện của đáy lòng, trong không mà có, tiếng gió cũng êm. Đó, thì nghĩa là: từ tam thập tam thiên giáng sanh xuống thế gian, lơ ðờ lững ðững, từ giới này tới giới kia, lằng lằng lằng lằng hạ giáng xuống trần, rồi ðem sự sáng suốt của mình, phục vụ từ nơi này, tới nơi kia nơi nọ. Rồi lâm vào cái cảnh thế gian, lâm vào trong thế gian như là ở trong cái thế xác luân hồi. Lúc đó cô cũng không biết nói gì hơn, ðòm trăng, xem trời và thở than rằng:

- Ai có thể biết được tôi, ai có thể biết được sự đau khổ vô cùng của tôi để giáng hạ trần miên và giáng hạ thế gian, để học hỏi. Nhưng mà bây giờ tôi học hỏi gì đây? Cô dòm xuống thì thấy rõ việc này việc kia việc nọ, nhưng mà bề bộn nhiều việc không có việc nào xong việc nào, mục đích nào cũng không đến mục đích nào hết. Tại sao chúng ta lại có phận tiên không hưởng không làm, lại giáng sanh thế gian để lãnh cái cảnh khổ cực, mà không rõ đáy lòng ở đâu. Muốn tìm rõ cái đáy lòng thì phải hạ giáng chút nữa. Vì sự tìm hiểu đó mà cứ đầy đầy đầy sự sáng suốt mà để đi tìm hiểu xuống. Thành ra bị lôi cuốn, lôi cuốn, lôi cuốn, lôi cuốn mãi. Thì đối diện giữa người trần gian và trần gian, tới cái lúc đau khổ vầy xéo cũng chẳng biết tại sao tôi đau khổ. Trong lúc tôi yêu thương, không biết tại sao tôi yêu thương. Mà trong lúc tôi hưởng lạc cũng không biết cái nguyên lý của hưởng lạc do đâu đem đến cho tôi. Thành ra

cũng lần đầu tiên, cũng như đang tuy sống trong thể xác con người cũng như là sống ở không trung, cứ bơ phờ ngày đêm để cầu mong sự tiến hóa và tìm hiểu lấy mình. Thì cái câu chuyện đáy lòng bây giờ làm sao đây? Nhờ cái gì mà để đo lường đáy lòng của mình? Nhờ nghịch cảnh!

Chuyện người thế gian quá ngu muội, bây giờ Thượng Đế phải làm gì để giáo dục nó? Cho nên Thượng Đế phải cho nghịch cảnh để giáo dục nó. Cho cảnh có chồng, có con, có thuận, có nghịch. Rồi để nó đo lường lương tâm nó, rồi nó thấy sự sáng suốt của nó có thực chất hay là không. Thấy rõ sự sáng suốt của chính nó không? Những nghịch cảnh đưa đến cho nó, sự yêu thương đở đỡ của thế gian cũng có và sự yêu thương sâu đậm trong giây phút

thiên liêng cũng có. Rồi nó từ từ nó đo, đo từ Đông Nam Tây Bắc, Đông Nam Tây Nam, Đông Bắc Tây Bắc để tìm hiểu cái nguyên lai của chính nó, nó mới thấy rõ rằng cũng chưa đến đâu. Bây giờ phải làm thế nào? Để dừng tiến hay là tạm dừng nơi đây? Cho nên trong một thời gian nó cố chấp, nó thấy phải tạm dừng. Nó thấy cái gì nó cũng phải dứt khoát, mà nó dừng là bị sự kích động. Mà sau cái kích động đó nó lại học hỏi, học hỏi thêm. Rồi kích động, cứ học hỏi, kích động. từ ngoại cảnh cho nội thức của nó, nó đều thấy rằng: Tất cả là bài học, từ sớm mai cho tới chiều, một đêm ngủ tới sáng rồi cũng là bài học, tôi chưa có hoàn tất là chưa có trả bài.

Cho nên nó muốn tất cả những sự vấp vúi của ngoại cảnh để đánh thức nội tâm của nó, rồi nhiều khi sự

mong muốn của nó quá cực độ, thì thấy nó bơ vơ. Nó đi trước hơn mọi người nhưng mà rốt cuộc vì cái sự gấp rút ham muốn của nó, nó lại lùi trở lại mà không hay. Thành ra nó bi bơ vơ mãi mãi trong cái thân thức của nó. Cho nên cô Tiên nói, không biết tính sao bây giờ, mình cũng có quyền năng, mình cũng hiểu biết được mọi sự việc, mình cũng biết xem xét trời trăng mà tại sao cái gì mình cũng thấu đáo không nổi? Cứ bơ phờ tại thế, chừng nào mới đạt thành?

Lúc đó cô mới nhìn ánh trăng, cô thấy sự sáng chiếu diệu từ không trung chuyển giải trong nội tâm cô. Cô ngồi trong giữa đêm trăng, trăng rằm tươi đẹp đang chiếu hóa của nội thức. Cô thấy nếu tôi được toàn diện, cơ tạng, tôi được thanh lọc sáng suốt như

thế này, thì quý báu biết là bao nhiêu! Bây giờ làm thế nào để tôi hòa đồng với sự sáng suốt của Hằng Nga đang chiếu diệu, Hằng Nga đang kêu gọi mỗi người, Hằng Nga đang đánh thức tâm linh của chính tôi. Vậy ai là tri kỷ? Ai là thấu đáo tôi? Phải là sự sáng suốt nó mới thấu đáo đáy lòng của tôi không? Thì bây giờ làm sao để tôi hiểu được đáy lòng của tôi? Những câu chuyện, những mẫu chuyện hằng ngày nó xuất hiện trong nội tâm nội thức của tôi, tôi ngăn cản không được. Thế gian kêu là tánh, làm cho tôi phải đau khổ, tôi cho đó là nghịch, tôi thấy bực bội. Tôi cho đó là đau buồn, tôi phải sửa mình. Hỏi chứ những cảnh đó là cảnh gì? Có phải do tôi tạo ra không? Trong đó, trong một giây phút thức tâm dưới ánh trăng, thì lúc đó cô ấy thấy rằng: Ta phải hòa đồng, ta phải hòa đồng với sự thanh nhẹ siêu diệu kia chúng ta mới có được siêu diệu. Nếu chúng ta không hòa tan trong sự siêu diệu hằng hữu hiện tại

thì chúng ta mất tất cả sự siêu diệu của tâm linh. Thì hiển nhiên chúng ta sẽ đạt sự đau khổ chứ không có kết quả thanh nhẹ.

Cho nên tôi quên thế sự, quên những sự gò bó, quên những sự bắt buộc trong thức sáng suốt. Mà muốn quên cái đó phải làm thế nào? Vì đời nó đã vờ vúi rồi, thì phải tha thứ. Trong cái tha thứ sáng suốt mới kêu bằng buông bỏ từ việc và chiếu độ trở lộn lại. Cho nên tâm linh cứ hướng thượng mãi mãi. Bây giờ con người mang thể xác, lấy cái gì để mà làm cái chủ điểm để khai triển luồng điện đó? Chỉ có trung tim bộ đầu biết. Bây giờ có trăng chiếu thì có sự sáng, một chút nữa trăng lu lấy ai chiếu? Ta phải tự chiếu, ta phải tìm trăng, ta phải tìm ánh sáng thanh nhẹ thay vì ánh sáng thanh nhẹ nó tìm chúng ta. Cho

nên trong cái tâm thức nghĩ ra: Phải vun bồi sự sáng suốt và để tiến tới vô cùng. Cho nên lúc đó, người, phần hồn trong đẹp của một cô tiên đó, hương thơm trở về trong một giây phút thiêng liêng. Người cảm mến, thấy nhắm mắt và xuất thần đi tới nơi siêu diệu, quê xưa chốn cũ, cảnh thương yêu của Bê Trên đã có. Mà chính chúng ta đã sống trong cái cảnh bông lai tiên cảnh bất diệt tươi đẹp, cây cỏ có âm thanh, cây cỏ biết đàm đạo, biết chuyển hóa hơn tình đi tới sự sáng suốt và dẫn tiến tâm linh. Tại sao chúng ta còn ngu muội, dòm núi khen núi, dòm trăng khen trăng mà không biết đào tạo những cái gì sẵn có của chính chúng ta để hòa đồng với các giới.

Cho nên chúng ta bị đọa xuống thế gian mấy nghìn năm mà không biết. Bây giờ, trong giây phút thiêng

liêng này thức giấc, ta không còn ở cảnh trần và ta đang ở bông lai tiên cảnh, vui tươi với mọi giới, đều trong tâm thức sáng suốt, xoay chuyển tâm linh của mọi người, đồng thanh điển, thì quý giá vô cùng, muốn ở lại đây và không trở về thể xác, nhưng mà trong giây phút này rồi phải trở lộn lại. Lúc nhập xác thấy rằng nặng nề, thấy mọi việc phải giải quyết, mọi việc đều do ta tạo ra. Ta gây rối cho ta, làm cho bản nhơ, làm cho động loạn, làm cho mất trật tự. Trở lại, nguyện sửa lại, làm sao có cảnh tươi đẹp như cảnh bông lai. Nguyện trở lại Trung Thiên, để thấy những cái cảnh trật tự từ nhà cửa, hành động con người đều là cao quý và tươi đẹp thì những sự bề bộn tại thế gian này có thể xây dựng được không? Chính ta đã xuống đây, đem sự sáng suốt phục vụ mà chưa chịu phục vụ. Cho nên sự đổ vỡ nó xảy ra trong nội tâm, nó rạn nứt đáy lòng của chúng ta và thấy chúng ta bơ vơ. Vậy bơ vơ là gì? Bơ vơ là thiếu trật tự. Cho

*nên giữ lấy trật tự, mà tu tâm dưỡng tánh thì lúc đó
mới thấy rõ rằng:*

*Ta không phải là người tại thế và ta chỉ có nhiệm vụ
xuống đây lập lại trật tự cho quả địa cầu, nhiên hậu
chúng ta qui nguyên về quê xưa chốn cũ. Mọi người
đều có một nhiệm vụ, thực hiện tình thương và đạo
đức là trật tự và thanh tịnh. Cho nên thức tâm, giữ
đó mà tu, rồi một ngày nào đó, phần thiêng liêng,
phần hồn của cô Tiên được giao du bổng lai tiên
cảnh, bất cứ giờ phút nào cũng được tiến giải, cũng
được đi lên, không bận bịu những chuyện tại thế thì
thấy ông ra ông, bà ra bà. Mọi người phải giữ lấy
trật tự để mà tiến trong niềm tin sẵn có mà vun bồi
sự sáng suốt của chính mình để xây dựng tới vô cùng
bất diệt, kêu là cứu cánh của mọi tâm linh. Cho nên*

những gương lành của chư Phật chư tiên mà chúng ta đang tương ngộ ở Bồng Lai đều là thanh nẹ. Bây giờ chúng ta nhập xác trở lại trong cái thể xác nặng trước này, chúng ta phải mau mau thức tâm để giải quyết, để thanh lọc trong cái phương pháp khử trước lưu thanh, nhiên hậu mới đạt được cái cơ duyên tốt đẹp đời đời bất diệt của cái nơi quê xưa chốn cũ mà chúng ta đã từ biệt Thượng Đế xuống thế gian, làm nhiệm vụ, mà vì chậm trễ, vì không chấp nhận, vì không thấy rõ trách nhiệm, cho nên công chuyện chúng ta không hoàn tất được. Cho nên phải cương quyết giữ vững lập trường để đặt niềm tin trở về với nguồn cội đời đời bất diệt. Thì lúc đó cô Tiên mới được qui nguyên và thấy rõ một hành trình từ trong tâm thức thanh cao giáng hạ xuống trần trước học hỏi, để thăng hoa tới vô cùng bất diệt. Lúc đó, cô mới vững tin rằng, Thượng Đế là Cô, Cô sẽ hòa tan trong tình thương của Ngài và để sống đời đời bất

diệt, cứu độ chúng sanh.

Câu chuyện của đáy lòng đến đây xin tạm ngưng.

Nam Mô A Di Đà Phật.

Một buổi bình minh lại đến trong tâm thức. Hôm nay là ngày thứ bảy, mọi người đều rảnh rỗi sau những cơn vất vả của hàng tuần, vì sanh hoạt, vì gia cang. Cô Tiên ngồi thức giấc, xem cảnh bình minh, vạn vật đều trầm lặng, chuyển theo thời tiết tốt đẹp. Nhớ cảnh quá khứ, hưởng không khí thanh nhẹ hiện tại của trời đất đã ban cho trong nội thức, cô ngồi tìm hiểu chiều sâu của cảnh thức tâm đã qua, tìm hiểu sự sáng suốt của mặt trăng, tìm hiểu mọi sự di động của nội tâm và để

tìm lại cái chỗ an bình trong nội thức. Cô trầm lặng một hồi, xét cái gánh nặng tại thế. Đã ra làm người, vì sự ngu muội, ngày nay tạo ra một gánh nặng, trần trược hai vai, tâm hồn bất ổn, ai biết cho ta? Chỉ có mẹ tình thương mới thấu đáo được, mẹ tình thương mới gánh vác, đồng gánh vác với ta, trong những cơn hỗn loạn. Mẹ tình thương mới đem cho ta đến chỗ bờ bến giác. Duyên lành đó phải giữ và phải bảo vệ để học hỏi cho tới cùng và thấy rõ, thấy rõ tình thương sẵn có của chính mình, cũng bao la mà chưa biết sử dụng. Ngày hôm nay đang sống ở trong giây phút, chính ta đã động loạn và xem xung quanh mọi người cũng đã và đang động loạn. Biết làm sao để giải quyết, một khối động loạn trần trược tại thế gian, rồi sau này sẽ gặt hái được những kết quả gì? Cô chỉ thở dài, không biết làm sao đây, ai giúp ta? Hay là ta phải tự đi, để xem lại phần sáng suốt của chúng ta đã có, được nhiều hay là ít, có thể vun bồi

để chống trả với những trở lực đó không? Trầm lặng rồi tìm ra: Chỉ có một sự dũng chí của chính mình mới tránh khỏi những sự dòn dập của nội tâm. Dũng chí của chúng ta hướng vào đâu mới là đúng? Cô mới nhớ lại ánh sáng của cung trăng đêm qua đã chiếu rọi tâm hồn của cô và cô sẽ hướng thẳng về sự thanh nhẹ đó và cô còn tìm ra cái sự thanh nhẹ đời đời của nội thức của cô bất diệt. Cô thấy đó là phần an ủi vô bờ bến, trong giây phút đó thức tâm, cô thấy nghịch cảnh, nghịch cảnh là tình thương. Nghịch cảnh là trong một đường lối xây dựng để tự đưa thân thức tới chỗ bất diệt. Bao nhiêu sự cô đã ngộ nhận và cô đã ghét hờn, ngày nay tâm cô thức giác, cô thấy trở lại phải cảm ơn những nghịch cảnh đó, cảm ơn tất cả những cái gì đã xua đuổi tâm hồn chúng ta, cảm ơn những gì đã án ngữ và gây sự chậm tiến cho chính mình.

Ngày nay chúng ta mới được cơ hội được hội tụ trong nội thức và biết rằng nội thức là sáng suốt, giữ lấy nội thức để vượt qua những trở ngại hiện tại, Cho nên cô cảm thấy vui sướng và cô thấy rằng từ đây chúng ta phải đi từ bước một, không có sự cầu xin, nhưng mà chính mình phải đi tới, trong cái thực hành, đời lẫn đạo. Gia đình có chồng con, xã hội, cũng cần những gì đóng góp của chúng ta, thì những cái chuyện đó chúng ta phải làm, phải chấp nhận mà làm, thì hành trình chúng ta mới là đi trong hành trình tiến hóa tâm đạo. Nếu chúng ta không chấp nhận mà làm thì cái hành trình tiến hóa đó nó bị lu mờ thì không gặt hái được gì. Cho nên luôn luôn hằng ngày, trở về gia đình, chờ chồng thức dậy, chờ con thức dậy, thì nó hiện hai chữ yêu thương trước mặt của cô. Lúc đó cô thấy rằng, phải thực hiện yêu

thương, phải từ yêu thương này để giải thoát mọi sự nan giải của nội thức. Phải thực hiện, phải tha thứ, phải vun bồi sự tha thứ để tiến tới vô cùng sáng suốt.

Ngước mắt xem bầu trời đều ổn định trong trật tự thanh nhẹ, tâm người so đo eo hẹp chùng nào mới đạt được sự thanh nhẹ. Cô thức giấc, cô thấy cô là một mẹ gia đình. mẹ của gia đình có cơ hội, có cơ hội để làm những điều thiện, có cơ hội để dẫn tiến những tâm linh đau khổ, có cơ hội để xoa dịu mọi người ở xung quanh. Cho nên cô thấy đây là một cơ hội tốt đẹp, đây là bài học, đây là kinh sách. Tôi làm sao cho êm dịu mọi phương diện trong gia cang của tôi nhiên hậu thì tôi mới được tiến hóa và xác nhận con đường tiến hóa đó, chính tôi phải đi, tôi phải hành, tôi phải chấp nhận sự sai lầm của tôi để tôi

sửa đổi cái bệnh nan y hiện tại mà tôi đã và đang có. Sự cố chấp mê muội của tôi đã làm cho tôi trì trệ và không tiến được. Một cơn đọa xuống thế gian, gặp nhiều cảnh bất đồng vì chỉ đưa đi xuống mà thôi. Ngày nay chúng ta thức giấc, thấy chúng ta phải từ dưới đi lên mà phải đi một cách khó khăn, Tuy rằng con đường cũ nhưng mà hành trình mới, rồi cũng sẽ giải quyết. Cho nên cô lại dòm núi xem sông, cô thấy cảnh tình muôn vật đều hữu tình hữu lý và đều thực hiện thặng hoa theo định luật hóa hóa sanh sanh của Thượng Đế. Cô thức giấc, ôi trời quá đẹp, trời đủ tình thương, Đấng Cha Lành quá tươi đẹp, quá trẻ trung, quá đầy đủ, đã đưa tâm thức mọi người tự giác và tự tiến trong cảnh bình minh hiếm có trong giây phút thiêng liêng này để đánh thức tâm tôi. Và tôi yêu, tôi yêu tất cả ngoại cảnh, như nội thức của chính tôi, tôi phải giữ tình yêu vô cùng để dẫn tiến tới vô cùng. Cảm tạ bề trên đã ban cho tôi giây phút

thiên liêng này. Ngắm cảnh, xem người, phản ảnh tâm tôi, vô cùng quý báu! Tôi tin tưởng rằng tương lai đây tôi cũng sẽ phục vụ cho gia đình của tôi. Chồng tôi, con tôi cũng sẽ thấy từ tâm mà tôi đã gặt hái, từ trong kinh vô tự, mỗi buổi sáng tôi đã tìm ra, cái sức đẹp vô cùng vi diệu của Thượng Đế. Tôi tin chắc rằng tương lai, hành động và tư tưởng tôi nó sẽ hoàn toàn thay đổi theo ý chí của Ngài và cứu độ chúng sanh trong tình thương và đạo đức. Đến đây cũng tới giờ đi làm việc, xin cầu mong Ôn Trên cứu độ cho chúng sinh. Nam Mô A Di Đà Phật!

S*au một ngày vất lộn với đời, bóng tối lại đến giữa ban ngày. Mọi sự việc phải ôm lấy để giải quyết. Nào việc chồng việc con phải giải quyết, phải thực hành, phải học nhẫn để thăng hoa*

tư tưởng. Dòm lại khả năng của mình, vẫn có! Mức tiến của tâm linh, vẫn trụ! Vẫn vui trong gia cang, vẫn vui với mọi người, tùy theo tâm thức và để thực hiện tình thương trong xây dựng. Hỡi xem cảnh ta, xét cảnh người, ai nấy cũng như nhau, đồng học hỏi, đồng tiến hóa, đồng phóng ra một tia sáng đại nguyện để thực hiện trong trụ tâm thức giác. Cảnh đời lắm sự éo le, lắm cảnh động loạn, lắm sự bê trễ mà chính mọi người không chịu hưởng về nội thức. Cho nên thấy mình đang hần học, đang đau khổ, rồi phân bì kẻ này với kẻ kia, chứ kỳ thật mỗi mỗi, đều có sự sắp đặt, từ bao lâu để ta tự giải quyết. Mọi người đều có hạn, phát triển trong nội thức của họ, đã sắp đặt thì chúng ta phải chấp nhận.

Vì cơ trời đã sắp đặt, trong nguyên ý của tiên kiếp

tiền căn của chúng ta, tự ngộ và tự quyết định và nguyện ở kiếp này sẽ giải quyết hết nợ nần, thì chúng ta vui lên để chấp nhận, sung sướng được cơ hội trả quả, được cơ hội đứng trong dung điểm nhờ quả để tiến lên, để dũng tiến, để thăng hoa tư tưởng. Ôi, sung sướng biết là bao nhiêu, tôi được vui, lấy vật chất mà giáo hóa tâm linh của chính tôi, tôi cảm thấy sung sướng vô cùng, tuy rằng phận đàn bà yếu hèn, nhưng rồi sự yếu hèn của đời nhưng mà sức mạnh của nội thức. Tôi đã làm những gì để sửa đổi tâm linh tôi trong cái hoàn cảnh của một người nội trợ. Tôi thấy phải làm thế nào? Êm dịu, thì mọi sự việc nó sẽ xuất hiện tốt. Cũng như kẻ nấu ăn mà khôn khéo và biến chế trong một cách trật tự, thì sẽ đem lại món ăn trật tự trong bữa cơm gia đình, xây dựng trong tình thương tốt đẹp.

Hằng ngày chúng ta cũng vậy, phấn đấu với đời, bao nhiêu nghịch cảnh. Nếu chúng ta không lấy cái sự nhẫn mà đôi lấy đồng tiền thì gia đình đâu có sự đầm ấm. Cho nên học nhẫn, học nhẫn ngay trong gia đình, rồi học nhẫn cả xã hội. Rồi học nhẫn tương lai để thặng hoa để trở về nguồn cội. Ôi con đường hành hương dài dằng dẳng, phải đi. Phải đi trong trật tự, đi trong cảnh nghịch thuận của đời mới gặt hái được con đường đạo rõ rệt. Đi trong bóng tối hiện tại, bóng tối của đêm nay, rồi ngày mai bóng tối sẽ không còn. Ta phải kiên nhẫn đi, làm mọi việc. Ngay trong tâm thức của chúng ta, ngay trong gia cang của chúng ta, ngay mọi điều thích hợp trong kích động và phản động, trong nội thức của chúng ta. Ta phải gánh lấy để chuốt lấy sự sáng suốt. Qua đêm tối này sẽ đến mai, bình minh trở lại với ta. Ôi sự biến hóa vô cùng vi diệu của trời đất, từ tâm lẫn thân của mọi người, đều ứng chiếu, đều sáng suốt.

Trước kia tôi đã tưởng lầm, chỉ một mình tôi bị kẹt, chỉ một mình tôi đau khổ, chỉ một mình tôi yếu hèn.

Nhưng mà kỳ thật, mọi hành động nào cũng do Bê Trê đã sắp đặt. Cho tôi học cái mềm, lại học cái cứng, học cái nặng, rồi lại học cái nhẹ, mỗi mỗi nó thay đổi tâm tư của tôi, nó làm cho tôi càng ngày càng dũng tiến, càng tráng kiện, càng thấy tôi nhiều hơn. Tôi phải chịu gánh vác, tôi phải chịu trách nhiệm, cũng như Thượng Đế đã và đang chịu trách nhiệm cho cả càn khôn vũ trụ. Tôi gánh vác một phần, một dung điểm không có giá trị trong càn khôn vũ trụ. Nhưng mà rồi đây tôi sẽ thực hiện đại nguyện của tôi, tôi sẽ làm lớn hơn và tôi sẽ đứng ta gánh vác nhiều hơn. Trong giọt lệ của tôi, cũng là sức mạnh, để lôi cuốn tâm linh trở về với họ, trong tình thương vui vẻ của tôi, cũng lôi cuốn tâm linh của mọi người tiến hóa. Phần thanh điển của tôi chuyển hằng ngày hằng giờ hằng phút hằng khắc, hòa đồng cả càn

khôn vũ trụ. Đi lên không bao giờ đi xuống, để dứt bỏ trần trọc và dẫn tiến trần gian. Đó là điều đại nguyện của tâm linh của tôi. Tôi thấy rằng nhờ bài học của xung quanh tôi, bài học chồng, bài học con, bài học xã hội, bài học nợ nần và tôi đã ý thức, nó dẫn tiến tới vô cùng, chính tôi phải lo hoàn trả, phải hoàn tất những bài học này. Trả xong bài này, chắc chắn tôi sẽ có bài khác, luôn luôn được hưởng món quà của Thượng Đế ban, luôn luôn chấp nhận học hỏi để thăng hoa. Đâu có gì đau khổ, khi chúng ta thấy rồi. Rồi đây chúng ta sẽ vượt khỏi không không gian và không thời gian, thì đâu có gì bắt buộc chúng ta.

Thời gian và không gian đã bắt buộc chúng ta trong khuôn khổ, mà chúng ta đã vượt khỏi không không

gian không thời gian thì lấy gì mà bắt buộc tâm linh của chúng ta, hơi các bạn ở trần gian. Sự đau khổ của tôi cũng như sự đau khổ của chị em và sự thăng hoa của chính tôi cũng như sự thăng hoa của mọi người. Chúng ta đồng trong một dung điểm tiến hóa, mượn điểm này để bước sang hư không đại định. nếu không có dung điểm này, ai xây dựng cho chúng ta tiến, ta sớm ngộ dung điểm này, ta cảm thấy sự đau khổ. Mà nhờ sự đau khổ chúng ta mới có sự thăng hoa. Ôi sự vi diệu của Thượng Đế đã sắp đặt cho con, con chấp nhận, con phải học nhiều hơn, con càng quý Thượng Đế nhiều hơn, càng quý mẹ hiền của thế giới nhiều hơn. Từ rày về sau, con sẽ làm một điều gì cố gắng thay thế mẹ cũng như thay thế cha, cuộc hành trình tiến hóa của con, con phải làm, để cho mọi người đồng làm và con phải đi như mọi người đã đi, chấp nhận rồi đi. Nhưng mà cảnh là cảnh, còn tâm linh là tâm linh, con phải giữ lấy tâm

linh để thăng hoa, cảnh là chỉ tạm thôi. Học rồi thì chúng ta tiến hóa, không còn sự lưu luyến nơi cảnh trần thế tạm. Nhưng mà chúng ta trụ về tâm linh đời đời bất diệt.

May thay và lành thay duyên lành luôn luôn đến với ta và để cho ta tương ngộ từ nghịch tới thuận và từ thuận tới nghịch, cứ mãi mãi trong định luật sanh trụ di diệt tiến hóa vô cùng, thương yêu cần khôn vũ trụ, thương yêu hơn loại, thương yêu chồng con, thương yêu mọi người mọi giới đã ảnh hưởng tâm linh chúng ta qui về vô thình vô sắc! Nam Mô A Di Đà Phật.

Hết tối rồi lại đến sáng, hết nhục rồi lại vinh, cho

nên cô tiên ngồi nghiên ngẫm và xét cảnh hùng vĩ thiên nhiên của trời đất, có núi có sông vĩ đại, đứng vững, để đối chiếu với mọi tâm linh cả càn khôn vũ trụ, để xác nhận rằng sự phấn đấu tiến giải, của chơn tâm, của mọi thức đều thăng hoa và tiến hóa trong chu trình trao đổi vô cùng huyền vi, bí ẩn mà loài người chưa khám phá được. Đó là Thượng Đế đã an bài và sắp đặt, sự công bằng hiển nhiên trước mắt. Lúc đó tâm tư của cô tiên dòm thấy cảnh là ta, ta là cảnh. Tại sao ta không chịu hòa đồng với cảnh, mà ta chỉ tán thưởng cảnh tươi đẹp. Ngồi núi này xem núi kia, ngồi biển này xét biển nọ. Rót cuộc biển ta, tứ hải qui gia trong tề luân hư cảnh mà không thấy. Cho nên người nhắm mắt, tưởng không trung, để tìm cái ánh sáng vô tận của Bề Trên, mong rằng có cái cảnh hồi quang phản chiếu để dòm thấy cái cảnh tề luân hư cảnh của trong tiểu thiên địa của chúng ta. Có nước, có đất, có cây cối, có đủ màu sắc

chuyển hóa từ bên trong cho tới bên ngoài. Nhưng mà vì ngoại cảnh quên nội thức. Cho nên cô tiên nhắm mắt để tìm hiểu, đức Phật đã làm gì, Quán Thế Âm đã làm gì, Jesus Christ đã làm gì, những vị anh hùng đã làm gì tại thế? Ôi! Xem ta cũng là một bậc vĩ nhân, đã trụ trong cái tiểu thiên địa vô cùng huyền diệu cũng tương đồng những vị đó. Nhưng mà không có cảnh dòn dập làm sao ta biết được ngày hôm nay? Trong giây phút thiêng liêng thức tâm mà dòm nội thức, thấy biển sông rõ ràng, thấy tình yêu vô tận lai láng, luân lưu trong thể chất của chúng ta hai mươi bốn trên hai mươi bốn, hòa cảm với mọi giới, vô cùng huyền bí tốt đẹp. Vậy ta đang ở dung điểm nào? Thấy rõ rồi, cả càn khôn vũ trụ đã hỗ trợ cho chúng ta, có một thuyền bát nhã là cái tiểu thiên địa này. Một chiếc thuyền do ai lèo lái? Do tâm thức ta lèo lái nhưng mà chưa hề làm chủ, chưa hề qui động lực lượng sẵn có của chúng ta để về bến giác.

Cho nên ngày hôm nay, vì sự bận rộn của ngoại cảnh mà đánh thức nội tâm. Dùng hơi thở mà tìm hiểu bên trong, lúc ấy cô tiên mới thở dài, tự hít từ hơi một từ trong ra ngoài, để kiểm điểm hơi thở chúng ta, có thể xét thấu đáy lòng của chúng ta không? Càng hít thấy càng sâu, càng hít thấy càng mở, càng hít thấy càng thanh nhẹ. Từ đáy lòng chuyển hóa lên tới cả càn khôn vũ trụ. Ôi tuyệt đẹp, trong cảnh thiên nhiên, siêu nhiên của trời đất sắp đặt cho ta một kho vô tận, có quyền tận hưởng và có quyền tự hủy diệt. Đấng Cha cao cả, công bằng vô cùng, đã ban ơn cho chúng ta một lần một. Mà nếu chúng ta không thức giác thì chúng ta có thể tận diệt khả năng sẵn có của chính mình. Cho nên phái nữ giáng thế gian, đều ở trong cái cảnh thấy yếu hèn nhưng mà tâm thức lúc nào cũng bất phục, thấy tôi sống nương tựa người

chông, nương tựa một người đàn ông, từ âm điển phải nương dựa dương điển, sự tương giao để học hỏi tiến hóa nhưng đó cũng là tạm, chứ còn ý chí của mỗi mỗi rồi phải đi trở về không không gian, không thời gian, thì chỉ có một mà thôi, nam cũng như nữ mà nữ cũng như nam. Hay vô cùng, trong kinh vô tự, trong cảnh đời lẫn đạo, đã dìu tiến tôi, đã nhiều kiếp rồi. Ngày nay tôi mới có được cái tâm thức mở và hiểu nhiều hơn, học nhiều hơn, tự tiến nhiều hơn, tự hành nhiều hơn.

Ôi, do hơi thở vô cùng tận này, mấy ai đã hiểu nó, tôi đang nương theo nó, tôi đang hít nó, tôi đang đưa nó vào mọi nẻo óc, tận cùng tâm tim gan tì phế thận của chính tôi, để tôi khai thông nó, tôi mở huệ cho nó, tôi hòa đồng với nó và tôi sống với nó từ giờ phút giờ

mây của tôi. Đó mới thật sự sống trong tình thương và đạo đức, không bao giờ tiêu diệt, thương tất cả và xây dựng cho tất cả. Vạn linh đồng sống chung trong tiểu thiên địa hiện hữu của chúng ta và chúng ta đồng tương hòa để dẫn tiến cái thanh khí của trời đã ban. Tâm thức ta là sáng suốt, lãnh đạo tiểu thiên địa thì chúng ta thu hút được những gì để truyền bá cho nội thức thì phải tận dụng để đem vào trong nẻo óc, để giải tỏa những sự sâu bi của nội thức vì tâm tối, mê muội, tự than ván là khổ, là chậm tiến, kỳ thật chúng ta đã và đang tiến, trong hành trình đang đi, đang tiến, đang giải, từ cái cuộc mê này tới cuộc mê khác và tiến hóa tới sự không động minh giác. Tin chắc rằng một ngày nào đó, sẽ hòa trong hư không đại định, nếu chúng ta thoát trần, trở về nguồn cội, trở về lúc giáng xuống thế gian. Cho nên minh xác rõ, mình là một nhiệm của một tiên nữ giáng trần, học hỏi để tiến hóa, chứ không phải giáng trần để

hưởng thụ và sống trong cái tâm thức bơ vơ đau khổ.

Cho nên bắt đầu từ giờ phút thiêng liêng này, là giờ phút điểm đạo và để mở cho tâm hồn được tiến hóa, vạn linh được đồng hưởng. Quý thay và lành thay, sự sáng suốt của bề trên đã ban bố cho tâm linh, trong giây phút bí ẩn trong mật pháp mà chính ta đã được hưởng. Ta thấy rõ nguyên căn của ta thì ta thấy rõ mật pháp, không còn eo hẹp trong cảnh cô tiên, nhưng mà nơi rộng hòa đồng với Thượng Đế và để về gánh vác những gì, nam như nữ mà nữ như nam.

Lúc đó ý chí mới thấy rõ rằng: ý chí ta là vô cùng tận. Về với ta, để hưởng mọi sự sáng suốt sẵn có của chính mình, để phục vụ nhơn gian, phục vụ ở cõi âm, phục vụ cho những phần đau khổ. Để cứu vớt những tâm trạng đau khổ, để đưa họ ra khỏi trần trược luân hồi tại thế, chính ta phải dấn đương, chính ta phải chấp nhận và nhận lấy nhiệm vụ đó, ráng tu để trở về với nội thức. Ráng tu để hóa giải với mọi nơi mọi

*giới, rắng tu để ban bố tình thương của Đấng Cha
Lành, chuyển tiếp qua ta và ta sẽ là một điều gì ý chí
của Ngài mong muốn. Nguyên từ đây con sẽ về với
đấng Cha Lành kính yêu.*

*Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên
Tôn (3 lần)*

*Sau lời đại nguyện, cô tiên mới trở về sanh hoạt như
thường ở cảnh đời, với chồng với con, hằng ngày
nghịch cảnh lại tới tấp. Nhiều khi làm cho cô buồn
bực, không có lối thoát, chỉ thắm khóc vì thương yêu
chúng sanh, cũng như thương yêu tâm linh hiện tại
đang bị sa đọa tại thế, đắm chìm trong cái cảnh vô
thức tăm tối. Khổ thay và buồn thay cho cảnh đời,
tại sao giữa tâm linh với tâm linh mà không biết yêu
thương lẫn nhau, cấu xé lẫn nhau, gieo sự buồn hận*

lẫn nhau, tranh chấp lẫn nhau, cô đã chọn trong một con đường tại thế, muốn học những cái chuyện tuyệt vời thu thập hằng ngày của đời, của trường, rồi để xây dựng, nhưng mà ngày nay gây lại sự đổ

vỡ trong nội tâm, rạn nứt hằng ngày, thấy rõ con người đã đang tâm giết con người, ở trên mảnh đất eo hẹp, làm cho tâm hồn của cô cũng phải chia rẽ rơi lụy, máu rơi của cảnh tạm, rất buồn. Buồn cho đời không ý thức. Buồn cho đời không thực hiện được thương yêu, phận mình là yếu hèn, đàn bà con gái làm gì hơn, để rơi lụy hòa cảm cho mọi nơi mọi giới, để chia sẻ sự đau khổ đó. Cầu mong Đức Mẹ cứu độ cho chúng sinh. Với tâm thức yếu hèn cầu xin này nhưng mà phải cầu xin hằng ngày để cứu độ, vì đại nguyện của người, muốn thực hiện, nhưng mà

đã sống trong cơ thể hạn hẹp. Muốn sống thật thà, không muốn xáo trá, không muốn lường gạt. Muốn sống chất phát nhưng mà xung quanh đều là xáo trá và lường gạt, làm cho tâm hồn của cô không bao giờ ổn định nhưng lần lần cô không biết làm sao, chỉ chiều theo cảnh sống của tại thế, chịu theo cảnh sống của chồng con mà để xây dựng tâm linh sẵn có của chính mình. Một đêm cô mới thức tâm, cô thấy chúng ta phải dũng tiến, chúng ta phải hòa tan với mọi người, để chúng ta tìm tòi sự quý giá của mọi nơi và xây dựng trở về đại nguyên của chính mình đứng trước tâm hào quang của Thượng Đế.

Muốn thực hiện đại nguyên đó, thì phải học dũng, mà muốn học dũng thì phải hòa tan để thực hiện sự thương yêu và chuốt lấy sự thiệt thòi hiện tại.

Đối với mắt đời thì thiệt thòi mà đối với tâm đạo thì chúng ta thấy phong phú hơn. Cho nên cô chọn một trong hai đường: con đường thật thà thiệt thòi là quý hơn. Cô chấp nhận, để tu, trong hành trình này còn lại là phải tu và chấp nhận, thực hiện từ bi thương yêu mọi người. Bao nhiêu tâm thức đau khổ hiện diện trong tâm tư của người, biết làm sao đây? Muốn cứu người, phải thực hiện!

Ta không còn sống trong nghịch cảnh nữa, sống trong tâm tư cứu độ, thương yêu vô bờ bến, phải xây dựng, quyết tâm xây dựng, vượt nội cảnh. Nội cảnh của chính ta đã bao gồm những bài học tham sân si hỉ nộ ái ố dục. Phải đi từ giai đoạn một, bước qua từ giai đoạn một để thấy rõ. Để thấy rõ sự cao cả thương yêu của Thượng đế, đáng Vô cực, đã dìu tiến

tâm linh của ta. Ta đã nguyện, ta phải làm, dù thể xác này tan rã đi, phần hồn ta cũng vẫn tề tựu trong thanh cảnh, để hòa tan trong âm ba thương yêu của đấng Cha Lành, làm việc với Ngài, trong tình thương xây dựng. Bao nhiêu nghịch cảnh ở đời, đều là bài học. Nhưng mà với một tâm yếu hèn phải làm sao đây? Phải nhớ câu đại nguyện của chính mình, để thực hiện. Lắm lúc cô tiên phải buồn, phải rơi lụy, phải thốn thức thâu đêm, để tìm hiểu nguyên năng sẵn có của chính mình và ý nguyện muốn san sẻ sự đau khổ của mọi người. Ôi thế gian mê lầm, thế gian chưa hiểu được tình thương và đạo đức. Ngày hôm nay chúng ta đã bước vào cảnh giới đó, đã học, học cảnh chồng, cảnh con, Thượng đế ban cho chúng ta thương yêu. Tại sao tôi phải nhớ con tôi nhiều, nếm ruột của tôi ư? Nhưng một đêm thức tâm rồi, tôi thấy nó cũng như tôi, nó xuống đây trong hành trình học hỏi y như tôi, không có sai cách nào. Lúc đó cô

tiên dòm cảnh vật, thấy muôn loài vạn vật, thấy cây bông, cô mới thắm hỏi: Chớ ai sanh cô ra? Cây bông hường kia, ai sanh cô ra? Cái bông mới trả lời rằng: Cây này sanh tôi ra! Hỏi cô có khác hơn cái cây này ở chỗ nào? Tôi khác xa lắm, tôi có màu sắc xinh tươi, thơm tho, nhiều người mến cảm, đương nhiên tôi phải khác hơn cây này! Cây này thô kịch gai góc, không ai rờ mó đến nó. Hỏi chớ cô có sống lâu hơn cây này không? Thì cô ấy cũng trả lời rằng: Đương nhiên con phải sống lâu hơn. Nhưng mà không lâu, cảnh đời vật lộn với gió mưa rồi cũng tan rã, còn cái nhụy. Cái nhụy hỏi chứ cái nhụy: Ai sanh cô ra? Cái nhụy cũng nhìn nhận rằng: Cái cây này sanh tôi ra. Cô với cây này có khác nhau không? Tôi khác xa! tôi phóng mùi thơm ngàn thước, cây này không có mùi vị, chả ai kính mến, tôi là người được nâng niu nhiều nhứt. Vậy cô có sống lâu hơn cây này không? Chắc chắn tôi phải sống lâu hơn, tôi được bảo vệ thì tôi

phải sống lâu hơn. Không lâu cũng sống với nghịch cảnh của mây gió rồi tan rã, rớt cái hạt giống xuống đất. Cô tiên mới hỏi hạt giống: Ai sanh cô ra? Cô này cũng nói rằng: cây này sanh tôi ra. Cô với cây này có khác nhau ở chỗ nào? Tôi khác xa lắm, tôi tùy cơ ứng biến, gió thổi đông tôi đi đông, gió thổi tây tôi đi tây, còn cây này phải ở đó gánh chịu nghìn đời, không tiến nổi. Cha! Cô hay hơn cái cây này nhiều quá, đáng khích lệ, vậy thì cô nên sống theo chiều gió cô đang qui định. Không lâu gió xuôi lại có gió ngược, xoáy cát dôn dập, đè đầu cô. Lúc đó người ta ã đá trên đầu cô, rồi cô mới thức tỉnh, từ đó mà tức tiến lên. Cái hạt nguyên năng nguyên tử mới phát khởi lên sự tranh đấu để tiến hóa. Lúc đó mới mọc ra một hình thù một cây cũng không khác gì cái cây đang đối diện. Hỏi ai sanh cô ra, cô cũng cho rằng cái cây này sanh tôi ra. Cô có khác hơn cái cây này chỗ nào không? Cô chỉ mỉm cười và nói: tôi với

cây này cũng không có khác nhau, chúng tôi đồng sống trong định luật hóa hóa sanh sanh và gánh chịu như nhau. Cô tiên mới dòm thấy và tặng khen: Quý thay và lành thay, ngày nay tôi mới được nghe một triết lý dồi dào, để phân tách sự phản nghịch của cuộc đời tâm linh.

Cái đó là nguyên tử phản kích, tôi nhận xét như thế này: Không bao giờ thuận theo chiều từ trên đi xuống nhưng mà nghịch lại rồi mới tiến lên trên, mới hòa đồng. Đó là nguyên lý, một triết lý vô tự của Trời Đất đã ban cho tâm linh tôi, tôi thấy rồi: ngày chuyển kiếp của tôi giáng sinh tại thế cũng không khác gì cái bông hường hiện tại. Nhưng sau sự kích động và phản động của gia cang, của tình cảnh hiện tại, của tâm nói rộng của quang thức của tôi, tôi mới

thấy rõ ràng, tôi phải trở về một vị trí của nguồn cội, một vị trí của đại nguyên của tôi, một vị trí của âm ba đại hồn đang kêu gọi tôi, đang thức tỉnh lòng tôi mà tôi cho đó là chuyện xa vời. Ngày nay tôi dòm cái chuyện thấp thỏi trước mắt tôi, tôi thấy định luật của Ngài đã thể hiện trong tâm thức của tôi, đã dìu tiến từ đáy lòng của tôi, để cho tôi tiến hóa tới nơi thức giác. Ôi quý thay, lành thay, đáng Cha Lành đã huyền diệu vô cùng. Ngài đã sắp đặt từ ly từ tí cho tôi, nhứt trần bất nhiễm. Cha ơi, tình thương của Cha rất sâu đậm trong tâm thức của con, con yêu Cha vô cùng, con được hưởng những món quà quý trước mắt mà không hay, những cuốn sách vô tự diễn tả triết lý vô cùng siêu đẹp, đưa con trở về với siêu nhiên, tình thương và đạo đức. Đường đi quanh co cha đã sắp đặt, nhưng mà con đường đó là con đường giải tiến tâm linh, thực tế, thực sự, không có một ai có thể chối cãi được. Con có phần, hưởng

được phước ân ban của Đấng Cha Lành, con đã có một của cải vô cùng của Cha đã ban. Nhưng lần lượt, con mới tiếm tàng nổi trong cái nội thức của chính con. Con thấy rõ rằng; cái của vô cùng vô tận con phải ôm lấy, con phải giữ lấy, giữ lấy đời đời để thực hiện đại nguyện của chính con, trong tình cảnh đau khổ, mới thấy được sự thương yêu là quý giá, rồi con mới thấy tràn ngập, thầy của con ở trong gia cang của con, chồng con là thầy con, con của con cũng là thầy con, nghịch cảnh cũng là thầy con, mà chính đó cũng là Đấng Cha Lành đã biểu hiện để đo lường tâm thức của con. Ôi lành thay, ngày hôm nay con được ngự trong kiếp của con người, trong cái cơ trình tiến hóa, bất di bất dịch, làm cho con cảm xúc vô cùng, thương yêu đấng Cha Lành. Ngày hôm nay, là ngày lành tháng tốt, con được giáng sanh tại thế, thì con phải trở về với thực chất của chính con, không bao giờ con dám chối cãi nữa. Con sẽ nguyện

thương yêu tất cả mọi người, thương yêu tất cả việc làm hằng ngày của con. Đó là kim chỉ đạo, kim dẫn tiến của Thượng Đế, kim dẫn đường của Đấng Cha

Lành đã ban bố cho con trong lúc làm việc, trong lúc ăn mặc, trong lúc đi đứng, trong lúc sống chung trong thể chất hiện tại, mà dụng thuyết hòa đồng để tiến tới, không dám từ khước một việc gì nữa, bắt đầu từ ngày hôm nay, con sẽ là đứng ta gánh chịu hoặc gánh vác bất cứ những gì Cha ban cho con. Sự khùng điên của thế gian cũng là bài học của Thượng Đế.

Cho nên con không có vội lo âu cho một ai nữa, con chỉ biết trở về với con là đủ rồi Trở về với con, đạt được sáng suốt con mới ảnh hưởng người khác. Từ cái bông tươi đẹp kia mà đã giải tỏa tâm hồn của

con và cho con thấy rõ con nhiều hơn, Cái bản tánh
ngạo mạn, ghen ghét, khinh khi, vì cuộc đời đã tạo
dựng cái cuộc sống, không giá trị cho con. Ngày nay
con phải từ bỏ nó và con phải trở về với tâm thức đời
đời để cứu độ chúng sanh. Đại nguyện của con là
cứu độ chúng sanh, như Cha đã thấu đáo. Con phải
học, bất cứ bài vở gì của Cha đưa đến. Từ thương
yêu để giải tỏa tới tâm thức sáng suốt, con đã hồi
sinh, sau một triết lý, luôn luôn ứng hiện trong tâm
khảm của con. Đức Mẹ đã thương yêu con, Cha đã
thương yêu con, xây dựng cho con rất nhiều, con
cảm ơn sự quý giá đó vô cùng, và con sẽ giữ đó để
tiến. Con biết Bê Trên không bao giờ bỏ con, luôn
luôn thương yêu con. Dù đưa con vào cảnh nào,
cũng là xây dựng cho con tiến hóa. Vì con là một
tiên nữ, lúc nào cũng là yếu hèn, nhưng mà không
kích động làm sao con tiến? Bài học kỳ diệu, huyền
vi đó, người đời làm sao tạo được. Cha đã làm, Cha

đã ban, từ hồi một!

Từ hồi con giáng sanh, hồi con trụ hóa trong thể xác, rồi hồi con học hỏi, rồi hồi con thực hiện làm con người, rồi hồi con đòi hỏi sự danh gia, rồi hồi con khao khát sự công bằng, rồi hồi con muốn thực hiện tình thương! Biết bao nhiêu là bài học Cha đã ban cho con, ngày cũng như đêm, Cha đã khẳng khít với con, đã dày công xây dựng cho con, làm sao con bỏ được cuốn kinh vô tự này hồi Cha. Con phải học, con phải gánh chịu, con phải tới, con phải tới mãi. Đời có thiệt thòi đi bao nhiêu nữa thì tâm đạo con càng vươn lên. Đời có rách nát đi nữa thì tâm đạo con càng sớm thành. Con mừng cho cái cảnh đau khổ hiện tại của tâm thức con và con sẽ tiến tới sự sáng suốt vô cùng và không phụ lòng thương yêu của

Thầy cũng như của Cha con.

Hôm nay là ngày vui mừng nhất trong đời con, con đã ngộ đạo. Hình như con đã được điểm đạo. Con đã được thầy con ban nhiều ơn phước. Con rất thương yêu, trong tình thương xây dựng của Thượng Đế. Ngài đã thương con nhiều, đưa con tự nhiên vào những cái cảnh thức tâm. Con được kiểm điểm quá trình và tới ngày, chưa hoàn tất cuộc hành trình. Nhưng mà sự thức tâm của con đã đến với con rất nhiều. Rồi từ đây trở về sau, chắc chắn con phải thức tâm nhiều hơn, rồi con sẽ trở về sớm hơn với đấng Cha Lành. Con phải trở về trong điển giới thiêng liêng để sống với Cha và để làm việc, để gánh vác với Cha, không phải vì tư lợi của cá nhân, nhưng mà vì sự hòa đồng của chúng sinh đang đau khổ.

Con đã ngự trị trong tiểu thiên địa của Cha ban, con phải khám phá tiểu thiên địa này, và con khai thác cho nó tận cùng, để cho nó hiểu nó nhiều hơn, để nó vun bồi sự sáng suốt và dẹp bỏ mọi sự yếu hèn hiện tại.

Đứng lên, vươn lên, ngày như đêm, con nguyện làm việc cho nhiều để con thức tâm, nhiên hậu mới đóng góp cho chúng sanh. Sự khổ không phải khổ, con đã thức giác rồi, khổ là sướng. Con chấp nhận khổ, mọi người đòi hỏi sướng nhưng mà rốt cuộc rồi cũng tin chắc, họ phải gặt hái sự khổ. Gương lành đã cho con rất nhiều, con học, con học nơi Cha, con học nơi Thầy, sự khổ, khổ vô cùng, hạnh phúc vô cùng, vui tươi vô cùng. Sự phấn đấu của cây bông hường kia, đem lại cái hoa thơm tốt đẹp. Sự khổ của cây

bông hường kia đã đem lại những món quà cho trần gian hưởng thụ. Đó là hạnh phúc, tại sao con không làm chuyện khổ của cây bông hường. Vị trí của con là cây bông hường hiện tại. Con phải giữ định luật hóa hóa sanh sanh. Bao nhiêu sự gian lao bão táp con phải hứng chịu. Cảnh của con gà mẹ, cảnh của cây bông hường, cũng đều là thực hiện tình thương và đạo đức. ôi quý giá vô cùng, một tràng triết lý vô tự, khai triển trong tâm linh của con. Ngày nay con xem tới cọng cỏ, con cũng cảm động, con thấy tình thương của cọng cỏ, sự hi sinh của cọng cỏ rất nhiều, cũng khoe màu với nhân gian, mà để học hỏi tiến hóa. Chịu đựng làm tám khám ở trường đời, để cho họ chà đạp mà được thặng hoa. Ngày nay con thức tâm, con tu, con còn không chịu làm tám khám rồi ai làm cho con? Cho nên con phải chấp nhận mọi sự vày xéo, con không còn vun bồi sự sân si ghen ghét nữa. Con chịu, con chịu con phải chấp

nhận. Tâm khảm của trường đời là Phật tâm, con biết, Đức Phật Thích Ca đã chịu đựng. Ngài đã chịu, Ngài đã là tâm khảm. ngài đã chịu mọi sự đâm đá đau thương mà đại nguyện của Ngài là cứu độ chúng sanh. Dù cho tan xương nát thịt. Ngài cũng ở trong tâm thức cứu độ chúng sanh. Một anh hùng thế giới mà ai thấy. Máy ai hiểu được, máy ai hiểu được khí giới của Thích Ca là vô cùng. Ngài đi thẳng vào trong tâm thức của mọi người và chiếm đoạt. Tất cả những cơ giới đều biến về thanh. Nhưng người nào hiểu Ngài và nhận lấy khí giới của Ngài đã trao: tình thương và đạo đức!

Ngài đã thức trong cảnh Sanh Lão Bệnh Tử Khổ. Ngày nay con giáng sanh, đang ngự trong cảnh Sanh Lão Bệnh Tử Khổ của thể xác. Ngài đã học, học

dũng thật sự, một anh hùng đã thực thi được Bi Trí Dũng. Chúng ta đã thấy, chúng ta đã nghiên ngẫm lịch sử và thấy nhân gian đã tái diễn hình ảnh của Ngài thì chúng ta phải làm gì đây? Cho nên con nguyện phải xóa bỏ những sự yếu hèn của con, và trở về với dũng tâm, đại nguyện, thực hiện điều lành, qui nguyện nguồn cội. Kẻ đi trước đã thành công, người đi sau phải thực hiện mới có kết quả. Con thấy rồi đây, sự khó khăn con vượt qua, tâm thức con khai triển. Rồi con sẽ được chu du khắp thế giới, để giảng thuyết cho mọi người hiểu rõ khả năng của chính họ. Lúc đó có cơ hội phá mê phá chấp và thực hiện thử thách trong con. Hành trình còn dài, cuộc hành hương phải tiến nữa, thực hiện đại nguyện phải gay go. Con chấp nhận, con sẽ đi, đến hang cùng ngõ hóc, chỗ nào con cũng phải đi. Một ngày nào đó, con được trọn lành, giữ lấy khí giới tình thương và đạo đức. Lúc đó con sẽ xuất hiện thân, hành đạo, giảng

đạo, mở đạo, dẫn tiến cho mọi người.

Đạo ngày nay không phải đạo ngày xưa. Đạo ngày nay là đạo văn minh. Thượng Đế toàn năng thì sử dụng toàn năng sẵn có của loài người, trí thức thực hiện theo trí thức, dốt nát phải thực hiện theo hành động sáng suốt. Rồi đây mọi người sẽ phân ra để đi, để giảng thuyết, để giúp đỡ cho chúng sanh. Con nguyện học trong trường đời của gia cang, rồi con sẽ đóng góp vào trong trường đạo. Âm ba của Cha không bao giờ rời khỏi tâm thức của con được. Con đã bám lấy rồi, và con phải tiến tới, không bao giờ con bỏ, con nguyện sẽ bám lấy âm ba kêu gọi của Đại Hồn để con hòa tan trong Đại Hồn và con tự đạt lấy sự dũng tiến của chính con. Dù bỏ thể xác này, con cũng hồi sinh để cứu độ chúng sinh. Thực

*hồi sinh, đại nguyện của con phải làm, một kiếp, để
hòn trả một kiếp nợ của tiền kiếp của con. Con đã
độc tài, con đã xấu xa, con là một người nguy hiểm
nhứt, đã giết hại bao sanh linh trong cái tánh xấu.
Ngày nay con lưu lại những cái tánh xấu để gây sự
buồn tủi, trong tâm linh của tiểu thiên địa. Con dòm
cái bài hiện tại xuất hiện, thì con mới thấy rõ: quá
trình con đã làm những chuyện ác ôn. Ngày nay, con
tưởng là con được hưởng, không đâu! Con được vầy
xéo để tiến hóa. Cho nên con phải tu, con cố gắng
để thực hiện đại nguyện của chính con. Xin Cha ban
ơn cho con, và con sẽ tiến. Nhứt định tiến con đường
dũng tiến của Cha, Đức Phật đã thực hiện. Con phải
noi gương Đức Phật để con đi. Con bước từ bước
một để tiến. Không bao giờ con dám chủ trương thụt
lùi nữa. Không có sự chán ngán đối với con nữa.
Nhưng mà sự kiên nhẫn là sự thành tựu ở tương lai.
Con phải hành, con phải đi tới. Bàn tay con rờ mó*

được gì thì con thông cảm đến Ngài. Đây là Cha đời!

Bước chân con đang đạp lên miếng đất nào, cũng thấy đây con đang đi trên đất của Thượng Đế, của Đấng Cha Lành. Con đang mặc cái áo nào, cũng là trí khôn của Thượng Đế đóng góp cho con. Con không bao giờ quit nợ của Thượng Đế, con thiếu nợ cả càn khôn vũ trụ, con phải gói ghém trong hành trình của con, trong cuộc hành hương này, con phải làm, cần kiệm, tiến hóa, thực thi cho kỳ được. Cảnh thế gian phung phí, vì sự tham lam bất chánh. Ngày nay con ngộ rồi, không dám phung phí nữa. Nguyên với Đấng Cha Lành, sửa tâm để tiến. Con không dụng cái tánh sân si mà phung phí điển quang của Thượng Đế. Thanh quang điển lành của Ngài đã ban cho con, không có dám phung phí nữa. Tội phung phí của con quá nhiều, vì con còn eo hẹp, ghen ghét, sân si, đó là con đã phung phí của cải vô cùng của Thượng Đế. Con là một đứa con đáng tội, con phải

quì nguyện trước Ngài, và con xin ăn năn hối cải, không dám phung phí thanh quang điển lành của Thượng Đế, nhưng mà xây dựng để dũng tiến, để vun bồi càng ngày càng dồi dào hơn luồng thanh quang thanh nhẹ đó, để cứu con và ảnh hưởng người khác, thương yêu vô cùng. Cha đã ban, Cha đã ban cho con được một cái nội thức dồi dào. Cha đã ban cho con một sức hồi sinh vô cùng.

Con không còn bận bịu giữa cuộc hành trình, hành hương nữa. Con phải đi tới mãi mãi, bất cứ ở nơi nào, để thực hiện đại nguyện của chính con, không phải riêng con xuống thế, xuống trần miền này không phải một mình con. Nhiều tiên đồng nhiều tiên nữ cũng đồng trong một cảnh này, huynh đệ tỷ muội của con. Con phải hi sinh để cứu tất cả huynh

đệ tử muội của con, đang trầm luân trong bể khổ. Than khổ không biết khổ, còn con nhận khổ để con hưởng khổ để con đạt thành. Sự khổ tâm của con, khóc vì nhơn loại, khóc vì chúng sinh, khóc để cứu độ tâm linh của chính mình, để thực hiện tình thương và đạo đức của Cha đã ban bố và từ từ chuyển giao cho con. Con phải nắm cái ấn tượng đó, con đi tới, không bao giờ con dám bỏ, thực hiện cho kỳ được.

Lúc đó Cô Tiên quý lạy đấng Cha Lành, luôn luôn ôm ấp tình thương của Ngài, khi ăn khi ngủ khi làm, cũng sống với Ngài, sống hẳn trong tâm thức của Thượng Đế là thương yêu, xóa bỏ hận thù. Cô mới trở về với cảnh đời, để xem đời và hiểu đời. Cô không còn sống ở trong căn nhà với bốn vách tường nhưng mà cô sống trong cảnh càn khôn vũ trụ tươi

đẹp, thương yêu và xây dựng. Lúc đó cô luôn luôn mở nụ cười với mọi người, vì tâm thức của cô đã mở rồi, cô sống trong hòa đồng, sau giờ phút thiêng liêng điểm đạo của Thầy cô. Lúc đó cô sung sướng vô cùng, sung sướng mà cảm động. Được rồi! Ta đã tới bến giác rồi, bao nhiêu phong ba bão táp, ta đã vượt rồi. Ngày nay chúng ta sẽ đổ bộ lên đất liền của tình thương và đạo đức. Quý thay và lành thay, được tái ngộ chơn lý siêu việt. Ta trở về với tâm điển siêu nhiên, đời đời bất diệt, nguyện sẽ dìu tiến chúng sanh.

Định luật vay phải trả, mượn đạo phải trả đạo, nguyện truyền bá pháp giới cho mọi người, để mọi người ý thức được điều lành là điều quý. Ngay trong gia cang của chúng ta cũng vậy, bao nhiêu người

đang mê muội, đang chê bai, đồng một mẹ sanh ra, mỗi người một tánh khác nhau. Ôi sự sai lầm của con người, quá mê muội, chấp người này, chấp người kia, thích người này, bỏ người nọ. Ôi chị em sao không thức, huynh đệ sao không tỉnh, để hướng về một con đường sáng suốt thương yêu, của Cha bằng xương bằng thịt. Và của Cha bằng thanh điện. Tại sao mọi người không biết hưởng, lại ở trong chỗ lầm than chấp mê lẫn nhau, rồi khinh khi lẫn nhau, tạo được cái gì hỡi huynh đệ tử muội. Phải hiểu, ta đến đây để cứu độ mọi người, tra đã tìm lối thoát trong lúc thưở bé. Ngày nay ta đã ngộ đạo. Các người phải thức tỉnh để học lấy sự cảm xúc của ta và buông bỏ sự tranh chấp càng ngày càng dày đậm trong nội thức rồi quên cái cảnh thanh nhẹ, quên quê xưa chốn cũ, đau khổ vô cùng. Hỡi tình huynh đệ tử muội cũng như các bạn đường tại thế? Tôi mong rằng mọi người phải tiến như tôi, phải đi trong tâm

thức thương yêu và xây dựng, không nên vun bồi sự hận thù eo hẹp, không nên xác nhận mặt tiền mà bỏ quên tâm linh căn bản của chính mình. Khiến khi họ là khiến khi mình, ghét buồn họ là ghét buồn mình. Khởi điểm xấu gặt hái sự xấu. Tại sao mọi người còn chưa thức giấc, còn chờ gì đây. Tiền của các người đã nằm trong tay rồi, các người đã phung phí rất nhiều tiền của của trần gian, cũng như tâm điển của đấng Cha Lành. Rồi các người đã làm được việc gì cho nội thức? Các người đã có cơ hội bị vày xéo trong nội thức các người chưa? Chưa có cơ hội vày xéo thì các người đâu có tiến hóa được! Các người vẫn ở trong bùn như đau khổ. Các người nghe âm thanh sáng suốt, cởi mở của điển lành Bề Trên ban bố đây, để các người được sớm tiến về nội thức, biết thương yêu lấy các người, biết xây dựng lấy các người, các người mới tiến được. Cô Tiên rất khẩn cầu mọi người, phải thực hiện tình thương và đạo

đức, quỳ xuống để van xin mọi người, biết thương yêu, không nên chia rẽ. Trong một gia đình eo hẹp mà tâm thức không hòa đồng thì cũng như sống cảnh địa ngục trần gian mà thôi. Phải thức tâm, phải hiểu đạo, thực hành đạo mới ngộ đạo. Đạo là sự quân bình, vàng bạc không đổi được. tại sao mọi người còn tranh chấp trong sự có không, để làm gì?

Qua sự chuyển động của Thượng Đế, âm ba kêu gọi của Thượng Đế, cô Tiên đã thức tỉnh rất nhiều và cô Tiên tiếp tục, muốn đem những cái gì mà cô đã đạt được trong tâm thức, truyền bá cho mọi người đau khổ hiện tại. Mà ngay trong gia cang của cô cũng vậy, luôn luôn vày xéo, tranh đua về ngoại cảnh mà thôi. Cảnh đó là cảnh gì? Cảnh ma quỷ ư? Cảnh trần trược, cảnh địa ngục ư? Tại sao ta lại xuống

địa ngục, để làm gì? Sống chung với quỷ ma, để làm gì? Mong mọi người, cầu xin Đức Mẹ ban ơn, phóng diển lành cho những tâm thức đó hồi sinh lại. Đừng có xuống nữa và đừng có chìm đắm trong vật chất nữa và đừng gặt hái những sự đau khổ ở tương lai. Bản thân của con, con lo chưa hết, con chỉ lo tu và ảnh hưởng mà thôi nhưng mà tâm nguyện và đại nguyện muốn cứu tất cả.

Tất cả mọi người sẽ hướng về đấng Cha Lành, thực hiện một con đường chơn chánh, tự trị để tiến hóa tới vô cùng. Đại nguyện của chúng con, hằng đêm con phải nguyện. Con phải cầu xin đấng Cha Lành, chuyển tâm linh của mọi nơi mọi giới. Con nguyện hành cho thành đạo. Từ tiến kiếp tới bây giờ con tìm con đường tu để trở về nguồn cội. Chớ con không có ham vật chất. Nhưng mà đưa con vào cảnh thức tâm, rồi ngày nay được sự vầy xéo của cảnh đời, con

mới quỳ lạy thế gian, cảm ơn thế gian đã ban bố cho con một sự vầy xéo, những bài học khó khăn, nhưng mà Bề Trên đã cứu độ cho con. Con đã tiến, con đã thức. Sau một cái cơn hôn mê của một cuộc đời xuân xanh của con, con đã thức, con đã chán ngán cuộc trần. Mà nhờ sự chán ngán đó mới thức tâm. Con phải cảm ơn, cảm ơn đời đã giáo dục con. Đời đã đưa con đến chỗ tâm linh cởi mở vô cùng, thương yêu vô cùng tận. Cho nên khi đắc đạo rồi, con phải nguyện: cứu độ chúng sanh, thực hiện đại nguyện như Thích Ca đã làm. Kiếp này không được kiếp sau con cũng phải làm! Nhất định con phải làm! Vì sự cầu nguyện của con đã có Bề Trên chứng giám và đã đưa con đi trong cái cuộc hành trình đạo pháp, từ đời qua đạo, rõ rệt không sai một ly một tí. Con đã hành, con sung sướng được hành. Bao nhiêu người chưa được hành, bao nhiêu người chưa được nghe, bao nhiêu người chưa được ngộ, đau khổ vô cùng!

Con đã được! Con rất cảm động, rất sung sướng, được mọi sự quý giá linh thiêng đã điếm đạo cho con, mở tâm thức của con từ giờ phút khắc. Con quý đạo, con thương đạo, con là đạo, phải tiến tới. Đạo của đời nay không phải đạo lỗi thời nữa, Con sống trong hòa đồng với mọi người, con phải hạ mình làm tapis với mọi người, làm miếng khảm cho mọi người đập, thực hiện đại nguyện của chính con, trở về với cảnh đời đời bất diệt của Thượng Đế. Không bao giờ buông bỏ nữa, phải giữ lấy tình thương của Cha Mẹ.

Cầu nguyện ơn trên thức tâm cha mẹ, cầu nguyện cứu huyền thất tổ được thức tâm để trở về nguồn cội. Chúng sanh sẽ ăn năn để giải nghiệp sắp tới cho quả địa cầu này. Đó là đại nguyện của chính con. Kính xin đáng Cha Lành chứng giám, ban ơn cho mọi nơi mọi giới, hồng ân của Ngài đã thấu đạt tâm linh của chúng sanh, từ Á sang Âu, đã có cơ duyên chuyển tiến, đã đưa tới mọi nơi mọi giới, hang cùng ngõ

hóc, đều được hưởng âm thanh của âm ba đại hồn đã chuyển xuống thế, qua nhân sinh đàm đạo, bàn bạc tu luyện, giải thoát tự nguyện. Chính con được đại phước đức, ngày hôm nay con thấy cảnh vinh quang luôn luôn ở trong tâm thức của con. Con đã bước vào trong nơi thanh tịnh, con đã giải tỏa những sự ô trược của nội thức. Vun bồi nội thức, hào quang của con sẽ sáng lạng.

Con biết đường đi là chánh, con phải đi và con phải tiến. Đức Mẹ đã dìu tiến con trong lúc con đau khổ.

Quan Âm đã cứu độ con rất nhiều cơn nguy biến.

Nhiều khi con muốn trâm mình giải thoát nhưng mà Ngài đưa tay ra cản đàng, cho con trở về hành nghiệp, và nhận nghiệp và để giải nghiệp. Con mới thấy rõ rằng nhiệm vụ tương lai của con qua những

cái chu trình này, rồi con mới thuyết giảng được, con mới đứng vững để thuyết giảng cho mọi người vì con ở trong thực trạng mà ra. Con phải nhận nghiệp, giải nghiệp, tiến hóa, con mới thuyết giảng. Con có một tràng thuyết lý vững để đưa tâm linh tới. Những bài học tỉ muội thế gian chưa được học, con đã học, trong sự siêu việt giải thoát, trung hòa mọi nơi mọi giới. Thân thức con cởi mở vui vẻ vô cùng, cho con hướng về sự thương yêu, để đi tới bến giác. Chỉ có sự thương yêu mới là giác tâm, sự trách móc không có sự giác tâm. sự trách móc là gây sự đổ vỡ mà thôi. Con đã từ bỏ sự trách móc và con trở về, hướng về con đường thương yêu, thương yêu Thầy, thương yêu bạn, thương yêu đấng Cha Lành, thương yêu Đức Mẹ, thương yêu Quan Âm, thương yêu cây cỏ, thương yêu vạn vật, thương yêu tất cả những cảnh trần luân tại thế, đã cầu nguyện xin cho mọi tâm linh hướng thượng để xây dựng một Phật quốc tại

*thế, triền miên hưởng hạnh phúc, vinh quang đời đời
nơi linh địa Việt Nam.*

*Con đã giáng sanh tại Việt Nam! Đó là linh địa của
Ngài đã chọn. Ngày nay con lại liên tục được học
những bài học xứng đáng, gay go, nhưng mà con vẫn
vượt qua, cũng nhờ Ôn Trên chuyển tiếp cho con.
Chuyện không ngờ, con lại được tái ngộ Thầy con,
để con học, cảm động vô cùng, sự thương yêu không
bờ bến đó đã dẫn tiến tâm linh của con. Con nguyện
từ đây, hành đúng theo pháp luật, không sai trái nữa
và tiến tới vô cùng tận. Tất cả những đáy lòng của
con, con xin cống hiến cho Đấng Cha Lành, cho
chúng sanh, để phân định và dẫn tiến con từ đây.*

*Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên
Tôn*

Nam Mô Quan Thế Âm Bồ Tát

Nam Mô A Di Đà Phật

*Con xin dâng lễ tất cả, đời lẫn đạo, chứng tâm cho
con trong giờ phút thiêng liêng này, để con được tinh
tấn tu luyện, tiến hóa.*

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên